

We gingen voor de tweede keer naar Duitsland, was het ooit op Borghees bloedheet, nu was het op Anholt ideaal golfweer. Iedereen had de baan gevonden, soms via een omweg van een uur, soms vanuit een ander hotel, omdat de avond ervoor bleek dat het geboekte hotel failliet was gegaan. Een ander overnachtte vorstelijk in het naastgelegen kasteel.

Deze persoon had het ons nog knap moeilijk gemaakt. Hij ontdekte dat de handicaptabellen niet klopten en meldde dit trouw voor het avondeten daags voor de wedstrijd. Uiteindelijk bleken de tabellen goed ingevoerd te zijn en kan de wedstrijd beginnen.

We noemen het een 'treintje'. Iedereen achterelkaar starten vanaf hole 1. Gelukkig stond er bij de afslag genoeg tuinmeubilair wat zorgde voor de nodige gesprekken. Ik spotte twee dames in hetzelfde kledingstuk, ze waren er maar wat trots op en gedroegen zich bijna als een tweeling.

De baan was mooi, lang en afwisselend. Onderweg stond een ruime koelkast met strandstoelen en betaalbaar drinken. Bij hole 10 bleek een bar te staan en een toilet met code. Een tip van een deelnemer – ga kijken naar het wildpark naast hole 2. De verwachtingen waren hoog, leeuwen, giraffes, neushorens. Maar slechts een paar magere herten keken ons verlangend aan. Het meegebrachte brood gingen we lekker zelf opeten.

Het treintje kwam binnen en het terras vulde zich. De meegebrachte scores waren hoog. We hadden onderweg de nodige hoogtepunten gezien, dus we waren voorbereid. Snel na de laatste kaart konden we aan de prijsuitreiking beginnen. Twee kaarten met 40 en 42 punten en die wonnen dan ook de eerste prijs.

Een bak vol schnitzels stond klaar voor onze deelnemers. Het was prima eten, maar toen bleek dat wij het eten moesten betalen. Toen één van de deelnemers ging afrekenen, één van de tweeling, riep ze spontaan uit 'dat is goedkoop', niet wetende dat ze nog twee keer eten achteraf bij Igor mocht afrekenen.

Igor speelde verder nog een belangrijke rol. Hij mocht vertrekkende auto's spotten. De baan had opeens geen uitrijkaarten beschikbaar en dus moest Igor iedere keer een uitrijkaartje kopen. Wel een mooie gelegenheid om te kijken in welke auto's onze deelnemers rijden. En dat is van klein naar groot, van Milka-kleur naar ingetogen grijs.

De dag zat erop. Via een oude smokkelroute door kleine dorpjes kwamen we op de A3 in Duitsland terecht en reden over de A12 weer naar Nederland. Gelukkig was deze rijrichting niet afgesloten.

Dank aan alle deelnemers en sponsors en tot bij de volgende wedstrijd !!

Jouke Fridsma